

Pelloilla hiljaa yhä liikkuvat linnut.
Kaikki onkin kynnetty turhaan.
Luulin, että kuolisin tänne.
Vaikein onkin vielä jatkaa.

Häviäisin sittenkin, jos nyt luovuttaisin -
tämän kaiken loppuun vien,
ja se olkoon lohtuni viimeinen.

Vaiettu oikeus:
otit armosi itse.
Tiedä, etten kertonut mistään. Koskaan.
Kivi kasvoi mun rintaan.
Hauta on jo luotu umpeen.

Ja nyt, kun ikuisuuden jälkeen
tänne on pakko palata,
kaikki näyttää pienemmältä
ja koivusta keinu puuttuu.

Päästä lähtemään,
auta lentämään,
vielä menisin taivaan taakse
ja kauas sinne jään.

Pihlajat on paikoillaan.
Ikkunasta katsoin tähtiä ja toivoin pääseväni
kauas pois niiden luo
- on myöhäistä pyytää niin.

On myöhäistä pyytää niin.

Jotenkin ovat silmätkin
vanhat jo aikaisin.
Joku muka pimeään kietoutuu,
tahtoisi varjoihin;
minä vaihtaisin kaiken pois,
raskas on kivi kantaa.
Vedenselät puhuisivat aamuisin,
kuinka on kaunis maa.